

6 ЖОВТНЯ -
ДЕНЬ УЧИТЕЛЯ

«ВЧИТЕЛІ — ЦЕ ДІАМАНТИ ШКОЛИ!»

ВЧИТЕЛІ — ЦЕ ДІАМАНТИ ШКОЛИ!

І навчають, і повчають нас.
Сяють блиском знань своїх
довкола,
Аж від того світиться
весь клас!

Хто, як не вони, дадуть пораду,
Як в житті прокласти
вірний шлях?
Як примарні обійти принади,
Знайти радість
і здолати страх?

Вчителі — це діаманти школи!
Їх знання —
немов крихкий криштал.
Пам'ятай ти кожну їх
розмову,
Їхна мудрість нас веде у даль!
Скільки праці в нас
вони вкладають!
Скільки в їх серцях
живе тривога!

Нам усім вони допомагають
У життя зробити перший крок.
Вчителі... Які вони шляхетні!
Є у всіх них благородна грань.
А які в них усмішки приємні,
Хоч у школі
стільки в них завдань!

Вчителів потрібно цінувати,
А знання їх берегти в собі.
Й того кришталю
не розбивати,
Бо без нього темним буде світ!

Вікторія ЛУКЕНЮК,
учениця 11-А класу
Грушівської ЗОШ, м. Судак

Напередодні свята хочемо розповісти про одного з кращих педагогів Криму — Любов Вікторівну ЦЬОМИК — вчительку початкових класів Української школи-гімназії м. Сімферополя. Елегантна, жіночна, чарівна — якось не звикли у нас так говорити про вчителів. Пишемо, як правило, що педагог сумлінно виконує свій обов'язок перед державою, дає своїм учням хороші знання, на основі українських традицій виховує справжніх патріотів України. Крім того, Любов Вікторівна є наставником молодих учителів,

керівником методичного об'єднання вчителів початкової школи. Вона постійно підвищує свою професійну кваліфікацію, бере участь у різних інноваційних науково-педагогічних проектах. Адже вже багато років її педагогічним кредом є відомий вислів видатного українського педагога К. Д. Ушинського: «Щоб мати право вчити інших, потрібно постійно вчитися самому».

(Продовження на 12-й стор.)

На фото: Любов Вікторівна Цьомик зі своїм 2-А класом

ХАЙТАРМА ДЛЯ КАРАЇМІВ

Скільки б не говорили про важливість створення у Сімферополі Будинку дружби, розставляючи при цьому різні акценти, а таким будинком є і, ймовірно, ще не один рік залишатиметься бібліотека ім. Л. Толстого. Тож варто лише ще раз згадати добрим словом тих людей, які свого часу усвідомили — якщо бібліотека є гордістю міста і центром культурного життя — це престижно у всіх відношеннях і, між іншим, має неабияке значення для популяризації книги. Саме навколо бібліотеки нерідко гуртуються сьогодні і національні громади, яким поки що не доводиться і мріяти про свої власні палаци чи щось подібне, особливо, якщо у всьому світі мешкає представників цієї національності близько двох тисяч, а в Криму — вісімсот осіб (це я про караїмів).

Не люблю, коли вони називають себе «малим» народом, нечисленним — згодна, але будь вони насправді «малими», незначущими, непомітними, давно б уже загуби-

лися, обрусіли або влилися в лави євреїв чи татар. А татари явно б від них не відмовилися. Ось і тепер голова Постійної комісії з питань міжнародних відносин і проблем депортованих громадян ВР АРК Енвер Абдураїмов підкреслює близькість музичних надбань двох народів, прослухавши мелодію, якою Федерація караїмів Криму відкрила святковий захід з нагоди святкування свого 10-річчя.

Заступник голови Республіканського комітету АРК у справах міжнародних відносин і депортованих громадян Дмитро Самуліді приєднався до привітань свого попередника, підкресливши той неочікуваний внесок, який роблять караїми в скарбницю кримської культури, дбаючи про збереження своїх звичаїв, традицій, мови.

Прозвучали вітальні адреси і від імені міністра культури АРК Альони Плакіді, і від Постійного Представника Президента України в Криму Віктора Плакіді. Промовці

Родина Феруз

продемонстрували також своє знання постатей видатних караїмів, таких, як Авраам Фіркович, Сіма Бобович, Семен Дуван...

Дещо дисонував з іншими виступ професора ТНУ, який очолює об'єднаний орган, покликаний опікуватися міжнародною злагодою, Володимира Казаріна. Розпочавши з того, що в Євпаторії відновлюються кенаси, навколо яких розростається великий музейний комплекс, він зауважив, що ключі від

кенас, попри обіцянку, так і не передали караїмській громаді, хоча що обіцянку дав сам Прем'єр-міністр України на міжнародному рівні.

(Продовження на 3-й стор.)

«ВЧИТЕЛІ — ЦЕ ДІАМАНТИ ШКОЛИ!»

(Закінчення.)

Поч. на 1-й стор.)

— Любове Вікторівно, чому ви обрали професію вчителя?

— Мої мама і тато були вчителями, сестра і тітка — теж. Я ними дуже пишала. Коли настав час обирати професію, то вирішила продовжити сімейну традицію. Вступила до Коростишівського педагогічного училища на спеціальність «Вчитель молодших класів». Потім ще закінчила фізико-математичний факультет Житомирського державного педагогічного інституту ім. І. Франка.

— Розкажіть про ваш професійний шлях.

— У 1982 році після закінчення інституту за направленням разом із чоловіком (він теж закінчив фізико-математичний факультет) поїхали вчителювати до восьмирічної школи в с. Криве Житомирської області. Чоловік став директором школи, а я викладала математику. Це була дуже хороша школа, у ній працювали досвідчені педагоги, котрі були мені наставниками. Згодом так склалися обставини, що коли пішла з життя старенька вчителька молодших класів, мені довелось працювати у дві зміни: у першу зміну вчителем математики в старшокласників, а в другу зміну — в початковій школі. Признаюсь, що було нелегко, але я з радістю поспішала до своїх маленьких учнів.

Потім моєму чоловікові запропонували працювати в Службі безпеки України, і після того, як він отримав відповідну освіту, ми переїхали до Криму.

З 1988 до 1997 року я працювала вчителем початкових класів середньої шко-

ли в селі Восход Красногвардійського району, стала спеціалістом II категорії.

Коли переїхали до Джанкою, то, ніби за іронією долі, в школі-комплексі № 2, як і в попередній, не було вакансії математика, я знову стала вчителем початкових класів, а також заступником директора з навчально-виховної роботи.

У 2006 році пройшла курси за науково-педагогічним проектом «Росток» в Інституті інноваційних технологій і змісту освіти в Києві, наступного року — курси з підготовки педагогічних кадрів до роботи за цим проектом. Таким чином, в Криму я була фактично першою з тих, хто опробовував і впроваджував «Росток». Мені подобалось працювати за цією програмою, у ній дуже інтенсивно вивчалася математика, і ця програма давала гарні результати. Учні, які навчалися за проектом «Росток», неодмінно ставали переможцями різних олімпіад.

У школі-комплексі № 2 м. Джанкою я стала спеціалістом вищої категорії, отримала педагогічне звання «вчитель-методист»,

маю подяки від Міністерства освіти Криму.

З 2008 року працюю вчителем початкових класів в Українській гімназії м. Сімферополь. В гімназії теж зацікавилися програмою «Росток» і здійснили набір учнів до такого класу. В цьому класі я провела багато відкритих уроків, семінарів для вчителів інших шкіл, слухачів курсів підвищення кваліфікації з КРІППО. А минулого року дала чотири майстер-класи за науково-педагогічним проектом «Росток» на тему: «Діяльнісний метод навчання при вивченні ма-

тематики» (діяльнісний підхід у навчанні — це коли діти не отримують готові знання, а «відкривають» їх через дослідницьку діяльність).

Для учнів початкової школи вела курс «Християнської етики». Брала участь у всекримському конкурсі «Найкращий урок з християнської етики» і посіла III місце.

— Зараз, напевне, впроваджуєте ще якусь інноваційну програму?

— Так. Минулого року в гімназії відкрили два класи,

які працюють за новою інтенсивною програмою «Інтелект України». У цій програмі з'явилися нові, цікаві дітям предмети: «Єврика» та «Навчаємось разом». На уроці «Єврика» ми розв'язуємо олімпіадні завдання, а на уроці «Навчаємось разом» розвиваємо пам'ять, мислення, логіку. Для цієї програми розроблені спеціальні зошити, які є одночасно і підручниками, у них можна писати, редагувати, малювати, там навіть є конкурси. Батькам іноді здається, що це дуже складна програма, пропонують дітям перейти до іншого класу, але вони не погоджуються! Дітям цікаво навчатися за цією новою програмою, а мені цікаво їх навчати. Звичайно, всі діти різні — з одного якогось предмета знання у них слабші, а з іншого — сильніші.

— Що, на вашу думку, найважливіше у професії вчителя? Чи легко вам працювати з малими дітьми, адже вони такі непосидючі!

— Головне у професії вчителя, а особливо вчителя молодших класів, — це любити дітей, розуміти

їхній стан, внутрішній світ. Коли була молодшою, то ставилася до своїх учнів як мама до своїх дітей, бо у самої були тоді маленькі діти, а зараз ставлюся до них як бабуся, адже маю вже онуків такого віку. Тому мені легко працювати з дітьми, я їх добре розумію. Якщо в дитини щось не виходить, їй потрібно обов'язково допомогти, щоб вона відчувала підтримку дорослого. А якщо в дитини добре щось виходить, то обов'язково треба похвалити, щоб дитина відчувала свій успіх.

Щоб навчити дітей, а ще втримати в класі дисципліну, дружну атмосферу між однокласниками, вчитель витрачає багато своїх сил та енергії. Проте коли діти тихенько сидять, уважно слухають вчителя і у них світяться від цікавості очі, то у вчителя десь ця енергія знову береться. Маленьким дітям цікаво все знати, вони хочуть вчитися, а в старших учнів це бажання чомусь зникає. Мабуть, тому я й працюю вчителем молодших класів.

— Ваш клас дуже святково прикрашений, мов у казці, а який гарний стенд з українською хатю, соняхом, мальвами! Невже все це зроблено власними руками?

— Цей стенд з українськими оберегами намалювали мої учні, які відвідували гурток із малювання, привезли його аж із Джанкою й подарували мені на День учителя. Взагалі-то прикрашаємо ми клас відповідно до пори року, адже проводимо багато різноманітних свят. 1 вересня ми разом з батьками прикрасили клас жовтими листочками, паперовими пташками та різнокольоровими кульками. Коли закінчився перший урок, діти написали свої мрії на паперових голубках, прив'язали їх до повітряних кульок і відпустили в небо.

Хочеться, щоб діти якомога довше залишалися дітьми, вірили у казку, щоб мріяли і вірили, що мрії збуваються.

Розмовляла
Любов СОВИК

